‘ಕೈ ಕೊಡ್ಲೇಬೇಕು ಅಂತಿರೋರು ಹೆಂಗಿದ್ರೂ ಕೈ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ಎಂತದೋ ಒಂದು ಹೆಳೆ ಸಾಕು..’ ರಾಮಚಂದ್ರನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಾಗಶ್ರೀಗೆ ವಿಪರೀತದ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು.

‘ಎಂತದೋ ಒಂದು ಹೆಳೆ ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಸಲೀಸಾಗಿ ಹೇಳ್ತಿದೀರಲ್ಲ, ನಾಚಿಕೆ ಆಗಲ್ವಾ ನಿಮ್ಗೆ?’

‘ನಾಚಿಕೆ ಆಗುವಂತಾ ಕೆಲಸ ನಾನೇನು ಮಾಡಿದೀನಿ? ಮನೆಯ ಒಳಗಿದ್ದೂ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೀದಿದ್ದೋರಿಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಆಗ್ಬೇಕು, ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿ ಅಂತ ಒಂದು ಇರೋದೇ ಹೌದೂಂತಾದ್ರೆ..’

‘ಬಾಗಿಲು ತೆಗೀದಿದ್ದಂತಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೋರಿಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಉಪಚಾರ ಮಾಡ್ಬೇಕಾ? ಅಂತಾ ಒಳ್ಳೇ ಬುದ್ಧಿ ನಂಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ನರಮನುಷ್ಯರ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದೋಳು..’

‘ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಕರೆದ ಕೂಡ್ಲೆ ಓಡೋಡ್ಕಂಡು ಬಂದು ನಿಮ್ಮನೆ ಸೇರ್ಕಂಡಿದ್ರೆ ಅದು ಒಳ್ಳೇ ಕೆಲಸ. ನಮ್ಮಮ್ಮನ್ನ ನೋಡ್ಕಂಡು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದಿದ್ದು ಪಾಪದ ಕೆಲಸ, ಅಲ್ವಾ?’ ರಾಮಚಂದ್ರನ ದನಿ ಏರಿತು.

‘ನೀವು ಜೋರಾಗಿ ಮಾತಾಡಿದ್ದೂಡ್ಲೆ ನಾನು ಹೆದ್ರಿಬಿಡ್ತೀನಿ ಅಂದ್ಕಂಬೇಡಿ. ಸತ್ಯ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಮಾತಾಡೋರಿಗೆ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿ ಬೇರೆ ಕೇಡು..’

‘ಏನೇ ಅದು, ಸತ್ಯ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿರೋದು? ನಿಂಗೆ ಮಾತ್ರಾ ಗೊತ್ತಿದ್ದು ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ದೇ ಇರೋದು?’

‘ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳೋಕೆ ಅಸಂಯ್ಯ ಆಗುತ್ತೆ ನಂಗೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನ ನೀವೇ ಕೇಳ್ಕಳಿ..’ ಎನ್ನುವಾಗ ನಾಗಶ್ರೀಯ ದನಿ ಬಸವಳಿದಿತ್ತು. ಅವಳು ಬಾಗಿಲುವಾಡಕ್ಕೆ ವರಗಿಕೊಂಡು ಕುಸಿಯದಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಏನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವೇ ಆಗದೆ ಕಕಮಕವಾಯ್ತು ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ.

‘ಅದೇನೂಂತ ಇವತ್ತು ನೀನು ಹೇಳ್ಲೇಬೇಕು. ನನ್ನಿಂದ ಯಾವ ಮಹಾಪರಾಧವಾಗಿದೆ ಅಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಾಗ್ಬೇಕು. ಅನ್ಯಾಯಾಗಿ ನನ್ನ ತಲೇ ಮೇಲೆ ಗೂಬೆ ಕೂರಿಸಿದ್ರೆ ಒಳ್ಳೇದಾಗಲ್ಲ ನಿಂಗೆ..’

‘ಈಗ ಒಳ್ಳೇದಾಗಿರೋದಾದ್ರೂ ಎಂತದು?’ ನಾಗಶ್ರೀ ನಿಂತಲ್ಲೇ ಕುಸಿದು ಕೂತಳು. ಮಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ಹುದುಗಿಸಿ ಕೂತ ಅವಳು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದು ಅವಳ ಶರೀರದ ಕಂಪನದಿಂದಲೇ ಅರಿವಾಯ್ತು ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ. ಅರೆಕ್ಷಣ ಪಾಪ.. ಅನಿಸಿದರೂ ಯಾವುದೋ ಆರೋಪ ಹೊರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವಳ ಕುರಿತು ಕೋಪ ಭುಗಿಲೆದ್ದಿತು. ಅಳಲಿ, ಅತ್ತತ್ತು ಸಾಯಲಿ, ತನಗೇನಂತೆ?

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಸಮಾಧಾನಿಸಿಕೊಂಡು ತಲೆ ಎತ್ತಿದಳು ನಾಗಶ್ರೀ. ಕಣ್ಣು, ಮೂಗು ವರೆಸಿಕೊಂಡಳು.

‘ಕಂಡೋರ ಮನೆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳನ್ನ ಕಣ್ಣೀರಲ್ಲಿ ಕೈ ತೊಳೆಯೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಟ್ರಲ್ಲ, ದೇವರು ಮೆಚ್ತಾನಾ ನಿಮ್ಮನ್ನ? ನಿಮ್ಮ ಮಗ್ಳಿಗೇ ಹಿಂಗಾಗಿದ್ರೆ ತಡ್ಕಂತಿದ್ರಾ ನೀವು?’

‘ವಿಷಯ ಏನೂಂತ ಮೊದಲು ಬೊಗಳು. ಸುಕಾಸುಮ್ನೆ ನಂಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಿಸ್ಬೇಡ..’

‘ನನ್ನ ಚಿಂತೆ ಹಚ್ಚಂಡೇ ಅಲ್ಲನ್ರೀ ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ ನಬೆದು ನಬೆದು ಸತ್ತಿದ್ದು? ಆ ಪಾಪ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಸುತ್ಕಳ್ಳಲ್ಲ ಅಂದ್ಕಂಡಿದೀರಾ? ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅನುಭೋಗಿಸ್ತೀರಿ..’

ರಾಮಚಂದ್ರನ ಸಹನೆಯ ಕಟ್ಟೆ ಒಡೆದು ಹೋಯ್ತು. ಥರಥರಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಅವನು ಎದ್ದು ನಿಂತ.

‘ನನ್ನಮ್ಮ ನಬೆದು ನಬೆದು ಸತ್ತಿದ್ದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಹೊಣೆ? ಆ ಪಾಪ ನಿನ್ನನ್ನ ಸುತ್ಕಳಲ್ಲ ಅಂದ್ಕಂಡಿದೀಯಾ?’

‘ಅದೂ ಸುತ್ಕಳೋದು ನಿಮ್ಮನ್ನೇ, ತಿಳ್ಕಳಿ..’

‘ತೆಗೆದು ಎರಡು ಬಿಟ್ಟಾ ಅಂದ್ರೆ ದವಡೆ ಹಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಉದುರಿ ಹೋಗ್ಬೇಕು..’ ಅಂದ ರಾಮಚಂದ್ರ.

‘ಹೊಡೀರಿ, ಹೊಡೆದು ಸಾಯಿಸಿಬಿಡಿ. ಬೇಕಾರೆ ಒಳಗಿಂದ ಕತ್ತಿ ತಂದ್ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನ ನೋಡೋರೂ ಇಲ್ಲ, ಕೇಳೋರೂ ಇಲ್ಲ..’

‘ನಿನ್ನ ಕೊಂದು ಇನ್ನೊಂದು ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬೀಳ್ಲಾ? ಈಗ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇ ಸಾಕಾಗಿದೆ..’

‘ಏನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದು ನೀವು? ನನ್ನನ್ನ ನರಕಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ನಿಮ್ಮ ಸುಖ ಕಂಡ್ಕೊಂಡ್ಬಿಟ್ರಿ.’. ನಾಗಶ್ರೀಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ದುಃಖ ಬಂತು. ಮಾತಾಡಲಾಗದಂತೆ ಗಂಟಲು ಕಟ್ಟಿತು.

‘ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮನ ಜೊತೇಲಿ ಸ್ವರ್ಗಸುಖ ಕಂಡ್ಕಂಡಿದ್ದು ನೀನು. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನ ನರಕಕ್ಕೆ ಹಾಕ್ದೆ ಅಂತ ಯಾವ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳ್ತಿದ್ದಿ? ನಾಚಿಕೆ ಆಗಲ್ವಾ ನಿಂಗೆ?’

‘ಬೆಕ್ಕು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಂಡು ಹಾಲು ಕುಡಿದ್ರೆ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ ಅಂದ್ಕಂಬೇಡಿ. ನಮಗೂ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟುತ್ತೆ. ದೂರ ಇದ್ದೂಡ್ಲೆ ಏನು ಬೇಕಾರೂ ಮಾಡಿ ಜೀರ್ಣಿಸ್ಕೋಬೌದು ಅಂದ್ಕಂಡಿದೀರಾ?’

‘ಏನು ಮಾಡ್ದೆ ನಾನು?’

‘ಮನೆ ಯಜಮಾನಿಕೇನ ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಇಟ್ಕಂಡಿದೀರಿ? ನಿಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಮ್ಮಿ ಮಾಡ್ಕಳ್ಳೇ ಇಲ್ಲ ನೀವು. ಎಷ್ಟಾರೂ ಗಂಡುಸ್ರ ಜಾತಿ..’

ರಾಮಚಂದ್ರ ಮರವಟ್ಟು ಹೋದ. ಇದೇನಿದು ವೃಥಾಪವಾದ? ಅವನು ಗರ ಬಡಿದಂತೆ ಕೂತಿದ್ದು ಕಂಡು ನಾಗಶ್ರೀಯ ನಾಲಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹರಿತವಾಯ್ತು.

‘ಅಮ್ಮನ ಆರೈಕೆ ಮಾಡೋ ಹೆಳೇಲಿ ರತ್ನನ್ನ ತಲೇ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸ್ಕಂಡಿದ್ರಂತಲ್ಲ? ಈಗ್ಲೂ ಅವಳು ಅಲ್ಲೇ ಹೊಕ್ಕಂಡಿದಾಳಂತೆ. ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತುಂಟು ನಂಗೆ..’

‘ಏನು ಗೊತ್ತಿದೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ?’ ಅರಚಿದ ರಾಮಚಂದ್ರ,

‘ಅವಳ ವಯಸ್ಸು ಎಷ್ಟೂಂತಾದ್ರೂ ಗೊತ್ತನೇ ನಿಂಗೆ? ಸುಳ್ಳುಳ್ಳೇ ಅಪವಾದ ಹೊರಿಸಿದ್ರೆ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹುಳ ಬೀಳುತ್ತೆ..’

‘ಬಿದ್ರೆ ಬೀಳುತ್ತೆ. ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಸಂಕಟಕ್ಕಿಂತಾ ಅದೇನು ದೊಡ್ಡಲ್ಲ. ವಯಸ್ಸಿನ ಮಾತಾಡಿ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸೋಕೆ ಬರ್ತೀರಲ್ಲ, ಹಸಿದೋರಿಗೆ ಹಳಸಿದ್ದೂ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಅಂತೆ..’

ರಾಮಚಂದ್ರ ನಾಗಶ್ರೀಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಅವಳ ತುರುಬು ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

‘ಯಾರೇ ನಿಂಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ವರೆದಿದ್ದು? ನಿಂಗೆ ಸ್ವಂತ ಬುದ್ಧೀನೇ ಇಲ್ವಾ? ಯಾರೋ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನ ನಂಬಿ ಬಿಡೋದಾ?’ ಅವಳ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ರಪ್ಪನೆ ಒಂದೇಟು ಬಿತ್ತು.

‘ಹೊಡೆದು ಸಾಯ್ಸಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ನಲ್ಲ, ಹೊಡೀರಿ..’ ನಾಗಶ್ರೀ ತಾನೇ ಅವನ ಬಲಗೈ ಎತ್ತಿ ತನ್ನ ಕೆನ್ನೆಗೆ ರಪರಪನೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಇದೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ಹೀಗಾಯ್ತು ಎಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡ ರಾಮಚಂದ್ರ ಈ ತಪ್ಪುಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಬುಡಸಮೇತ ಕಿತ್ತು ಹಾಕುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡ. ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ದರದರನೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ದೇವರ ಮನೆಯೆದುರು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

‘ಇಕಾ, ನಂಗೇನು ದೇವ್ರಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ನಂಬಿಕೆ ಉಂಟು ಅಂತಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಿಂಗೆ ಇರ್ಬೋದು. ಹೇಳು, ಯಾವ ದೇವರ ಆಣೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳ್ಲಿ, ಬೊಗಳು. ನಾನೇನಾದ್ರೂ ಅಡ್ಡ ದಾರಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದು ಹೌದು ಅಂತಾದ್ರೆ ನಿನ್ನ ದೇವರು ನಂಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡ್ತಾನೋ ಕೊಡ್ಲಿ..’ ಅವನ ದನಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಸಹಾಯ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಗೆ ಕಂಪಿಸಿದಳು ನಾಗಶ್ರೀ. ತಲೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಅವನ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ಕೆಂಪೇರಿ ರಕ್ತ ಕಾರುವಂತಿರುವ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಆವೇಶದಿಂದ ನಡುನಡುಗುತ್ತಿರುವ ಮೈ.

‘ಇನ್ನೂ ನಂಬಿಕೆ ಬರ್ತಿಲ್ವಾ ನಿಂಗೆ? ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ನಂಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಉಂಟು ಅಂತ ಒಪ್ಗಂತೀಯಾ? ಅವರ ಮೇಲೆ ಆಣೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಯಾವ ತಪ್ಪು ಕೆಲಸಾನೂ ನನ್ನಿಂದ ಆಗಿಲ್ಲ, ಆಗಿಲ್ಲ, ಆಗಿಲ್ಲ..’

ಆಣೆ, ಪ್ರಮಾಣ ಎಲ್ಲಾ ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ಎಂದು ತಮಾಷಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮಚಂದ್ರ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಅಪವಾದದಿಂದ ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಆ ತಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೊಳೆದಿದ್ದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

‘ನೋಡು, ನಿನ್ನ ನಂಬಿಸಿ ನಂಗೆ ಏನೂ ಆಗ್ಬೇಕಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ಮಕ್ಕಳ ಎದುರು ನನ್ನ ಒಂದು ಪಶು ಮಾಡಿಟ್ಟಲ್ಲ, ಅದೇ ಸಂಕಟ..’ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವನ ದನಿ ಉಡುಗಿತು. ಚೇತನ ಕುಸಿಯಿತು.

‘ಆಯ್ತು, ಯಾವ್ಯಾವ ಥರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೆಟ್ಟಿ ಮುರೀಬೇಕು ಅನ್ನುತ್ತೋ ಹಂಗೇ ಮಾಡು. ನಿನ್ನ ತಡೆಯೋಕೆ ನಾನ್ಯಾರು?’